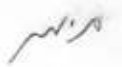

1

שודר בתוכנית: הכל דיבורים

בתאריך: 26.8.97

בשעה: 1000

ברשת ב'

260825D

מאיר אינשטיין:

פרשת ילדי תימן.

בתוכנית היום נשוחח עם עדינה שהיתה בת שנה אומצה בלא ידיעת הוריה, לפני כ-10 שנים הצליחה לאתר את הוריה הביולוגים. אבל רק לפני כשנתיים נודע לאם המאמצת, כי עדינה מצאה את הוריה.

נדבר גם עם האם המאמצת.

האיחוד אחרי 50 שנה בין האם מרגלית אומסי לבתה צילה לוי, מוכיח לזעקה - על העלמות ילדים בתחילת שנות החמישים - יש כיסוי!!
 בעקבות הגילויים האחרונים עולה הדרישה לפיזור ועדת שלגי והקמת ועדת חקירה חדשה. את קו הטלפון שלנו, אנחנו פותחים היום לכל מי שיש בידיו מידע בנושא הזה. מי שמחפש את ילדיו, מי שאומץ כילד ומחפש את משפחתו.

בוקר טוב עדינה.

עדינה:

בוקר טוב.

מאיר אינשטיין;

בואי נתחיל מהסוף? מתי מצאת את הוריך הביולוגים?

עדינה;

לפני 10 שנים.

- 2 -

מאיר אינשטיין;

איך היכרת אותם?

עדינה;

על ידי עורך הדין רוזנבלום.

מאיר אינשטיין;

מה הוא עשה כדי למצוא אותם, את יודעת?

עדינה;

אני הבנתי שהאבא הביולוגי פנה אליו וביקש לפתוח תיק אימוץ, משום שהוא היה בטוח שבאיזשהו מקום אני קיימת. נפתח תיק האימוץ אחרי פניה לבג"צ. ואז הובהר שבאמת אני חיה במקום מסויים ואלי הגיעו. הגיעו אלי דרך אלה בלאסו עובדת הסוציאלית.

מאיר אינשטיין;

זאת אומרת, ההורים הביולוגיים שלך הם שאיתרו אותך,

הם שמצאו אותך.

עדינה;

זה האבא נכון.

מאיר אינשטיין;

כן. את זוכרת את הפגישה הראשונה איתם?

עדינה;

כן, זה היה במשרד כזה די אפור בשירות לילד בקרליבך בתל אביב, האבא הגיע עם האח הבכור, הקשר היה מיד בעיניים. זה לא היה צריך הרבה זמן בשביל להבין שבעצם זה באמת האבא הביולוגי והאח האמיתי, משום שהדמיון הוא החיצוני הוא מאד גדול.

מאיר אינשטיין;

היתה לך התלבטות כלשהי לבטים לפני הפגישה הזאת?

עדינה;

התלבטות רצינית משום שלא רציתי לפגוע בהורים

- 3 -

המאמצים שלי משום שהם ההורים החשובים המכריעים בחיי, ובודאי שאני לא אלך לפגוע בהם בכוונה, ולא רציתי להרגיש את הרגשת הבגיזה הזאת. החלטתי לא לעשות שום דבר בענין, אבל אחרי שישבנו קצת בבית במסגרת המשפחתית שלי, הבנו שהאבא גם לא מגיע להכיר את הבת שלו לעת זיקנה. מאיר אינשטיין;

כמה זמן נמשכו הלבטים הללו?

עדינה;

הלבטים?

אני חושבת שבועיים בודאי שבועיים חלפו לפי מיטב זכרוני.

מאיר אינשטיין;

דינה, את מספרת שההורים שלך הם שאיתרו אותך, הם שמצאו אותך. את מצידך לא ניסית לעשות מאמצים במהלך כל השנים הללו למצוא אותם?

עדינה;

לא ניסיתי מהסיבה הפשוטה שלא רציתי ליצור אצלי כל מיני רעידות אדמה ושינוי מציאות. הסיבה העיקרית ביותר שאבי המאמץ ז"ל, היה אדם מאד רגיש ומאד חולה, הוא היה חשוב לי יותר מכל העולם. ולא רציתי לפגוע בו כי ידעתי שאצלו הנושא זה ווטו. אסור לדבר על הנושא בכלל.

מאיר אינשטיין;

את המידע הזה באמת נצרת שנים ארוכות.

עדינה;

10 שנים כן. לא עשר שנים, זה שנתיים אנחנו

יודעים, זאת אומרת אימי המאמצת יודעת.

מאיר אינשטיין;

אנחנו עוד מעט נדבר איתה ונדבר איך נודע לה על כך שאת הצלחת ליצור את הקשר עם הוריך הביולוגים. אבל מאז שנוצר אותו קשר, אני מניח שהייתם בקשר רציף מצד אחד, ומצד שני

- 4 -

העלמת את הקשר הזה מהוריך המאמצים.
עדינה;

נכון. הקשר שלי עם המשפחה הביולוגית שלי הוא מאד חזק. הוא נוצר מיד בצורה מאד טבעית. לא היה צריך הרבה זמן לחלוף בידי שאני אבין בעצם הם מוסיפים לי שמחה וכייף לחיים. הם מרחיבים לי את המעגל. היום אני יודעת למי אני שייכת. מבחינה גינטית בודאי זה היה חשוב לי, וההסטוריה הביולוגית שלי היתה חשובה ברגע שגיליתי אותם.

הקשר הנפשי התחבר מיד לא היתה בעיה. הקשר היה מאד חזק.

מאיר אינשטיין;

עדינה, עכשיו שאת נברת בכוחות עצמך, גם בעזרתם של אחרים, מה קרה, כיצד התגלגלת לאימוץ, איזה פרטים נודעו לך במהלך השנים?

עדינה;

מה שאני הבנתי מהסיפורים שהייתי בראש העין באיזה בית חולים שם, באיזה רופא שכנראה ידע, הוא הבין שאני נטושה..

מאיר אינשטיין;

בת כמה היית אז?

עדינה;

הייתי בת שנה. והוא הבין שאני נטושה. הוא הכיר את המשפחה המאמצת שלי שהיא משפחה משגעת, חמה ונעימה וזקוקים לילד, הוא קישר. הוא אמר יש ילדה נטושה בראש העין, כדאי שתראו אותה. באמת, ההורים המאמצים שלי הגיעו, השמחה התחילה, הכייף ההזדי התחיל.

מאיר אינשטיין;

ממתי ההורים המאמצים סיפרו לך שאת ילדה מאומצת, מתי

זה נודע לך, באיזה גיל?

- 5 -

עדינה;

אני ידעתי את זה מגיל רך, פשוט לא הבנתי את המושג מאומצת. אבל כשהייתי בגיל 12 אימי ישבה איתי והסבירה לי שהפסיכולוגים אמרו לה לספר. לפי העיצה שלהם היא נוהגת. היא סיפרה. קיבלתי את זה מאד קשה אמנס, אבל הדברים הסתדרו במשך הזמן.

מאיר אינשטיין;

עדינה תודה לך בשלב הזה.

אנחנו רוצים לעלות לשידור את האם המאמצת שלך, את

מריקה.

בוקר טוב מריקה.

מריקה;

בוקר טוב ונעים.

מאיר אינשטיין;

לפני שאנחנו פותחים בשיחה. אני רוצה להשמיע לך קטע משיחה של עדינה, לפני כשנתיים ב-14 בספטמבר עם שלי יחימוביץ כאן בתוכנית הכל דיבורים בבקשה. (קטע מהשיחה עם שלי יחימוביץ)

מריקה, את האזנת ברדיו לשיחה הזו, אז פעם ראשונה

שחשבת שבעצם מדובר בבת המאומצת שלך, נכון?

מריקה;

כן, כן.

מאיר אינשטיין;

שמדובר בך.

מריקה;

כן. זה ממש הכל זה כמו קצב של הסרט, אבל סרט אמיתי

שלי.

מאיר אינשטיין;

מה עשית אחרי ששמעת את זה ברדיו?

מריקה;

זה היה יום חמישי. התכוננתי לנסוע לעדינה. יום שישי הייתי נוסעת קבוע, כל שבועיים היינו מתראים. כיביתי את כל ה.. הייתי מתכוננת להכנה של שבת, כיביתי את הכל וישבתי. אמרתי זה לא יכול להיות. זה אמנם הקול מה שהבנתי זה לא הקול של עדינה.

מאיר אינשטיין;

כן, הקול של עדינה עוות.

מריקה;

קצת שונה, עוות. ואני כבר לא היה לי סבלנות עד שאני אסע אליה ביום שישי. באו לקחו אותי. בכל אופן אני לא קישרתי. הייתי בטוחה שזה עדינה. זה הסיפור שלי. זה לא היה ממש ספק. אבל ברגע שהגעתי אצל עדינה אני ידעתי שעדינה לא אהבה לדבר על הנושא הזה. אני דווקא אני כאילו שזה מקרב. אני רציתי מאד לדבר וזה לא הפריע לי שום דבר, כי הקשר שלי אליה זה חזק ביותר וזה לא יכול פירור לבוא ולהפריע.

אז אני נכנסתי הביתה ותכף היא היתה בעיסוקים שלה בחדר. היא באה והיא אומרת לי, מה שלומך, עדינה. אמרתי לה לכו לנוח, זה שעות המנוחה. אני מבקשת שלא תפריעי אני לא אורחת מארצות הברית. אני פה אהיה. לא אמא, טוב לי לשבת על ידך. אני מתפלא. מה שלומך, מה.. אמרתי - תראי, את לא אוהבת לדבר על הענין הזה, אבל זה משהו שחונק אותי בגרון, אני לא יכולה להתחיל לדבר על שום נושא רק לדבר על הענין של, אתמול שלי חיימוביץ זה היה לפני הצהריים, זכור לי טוב, דיברה, וזאת את היית.

אני רוצה רק, סליחה אמרתי לה, אני יודעת שהיא לא אוהבת, אבל לא יכולתי לעבור נושא בשום אופן אחר. היא אמרה תדברי תדברי. זה בא לי ממש כמו רעם ביום קיץ. היא אומרת לדבר. אני לא מבינה את זה. התחלתי כבר להבין. את יודעת אמא,

- 7 -

אני רוצה שתדעי שהייתי מוכרחה להיחשף. מאד הפריעו לי ומאד לא יכולתי לצאת. אין דבר עדינה, אני לא מסתירה שום דבר. לא עשיתי בחיים שום דבר רע. את ילדה שלי שאני מי שיגיד לי שאת לא שלי אני אתקע סכין בגב. את שלי יצאת מהבטן. אנחנו מה שמדברים זה כאילו שלא נוגע לענין, אבל זה גם לענין וזה לא מפריע לי.

מאיר אינשטיין;

לא כאב לך לשמוע שעדינה איתרה את הוריה הביולוגים?
מריקה;

אני הייתי ולעדינה זכור שאני כל הזמן רציתי שהיא תחשף ושיהיה לה אחים כי אנחנו הרגשנו שבעלי כבר היה במצב די ככה קשה עם המחלה שלו. התחלתי להרגיש שאני אורחת בחיים האלה. אני לא רציתי להשאיר אותה בודדה, ודווקא איתה דיברתי ועם בעלה. הבעל אמר לי מה מפריע לך לעדינה יש, אין לה משפחה, יש לה ילדים, יש לה בעל. כל הכבוד. אני שמחה על כל המשפחה וההורים של בעלה שהם מעל ומעבר. אני לא היה לי שום ספק, אבל רציתי שאני אהיה ברוכה משפחה. אני מאד היה לי קשר עם המשפחה הביולוגית שלי ואמרתי, זה משהו שלא גורע. את מוכרחה. את מוכרחה.

מאיר אינשטיין;

ואיך הקשר, מריקה, נוצר קשר ביניך לבין המשפחה של

עדינה?

מריקה;

נוצר קשר אבל אני הייתי יותר חמה. אפילו לפני שעדינה נפטרה האמא הביולוגית שלה, אני הייתי באותו ערב שהיא הזמינה את כל המשפחה הביולוגים ושל בעלה, אני הייתי ולא הרגשתי. אני מרגישה איתם קירבה מאד טבעית, אין שום מחיצה בעיני, ובעיניהם, התקרבותי על יד אבא. על יד אבא התקרבותי

- 8 -

ואמרת לי - דוד, דיברנו איתו פעם, היתה לנו איזה פגישה, עם תוכנית של אילנה דיין, אז היכרתי אותו כבר. דוד, אני אוהבת אתכם, אני חלק של המשפחה. אני לא רוצה שאף פגישה שלכם תשאירו אותי בצד. אני אוהבת אנשים. אני אוהבת משפחה. אני לא רוצה שתרגישו שום דבר. אני מתגאה. עם כל התמונה הזאת שזכור לי על עדינה ועל הכל בעל, ז"ל שלי הבעל, הבעל שלי ז"ל, אנחנו אהבנו אותה ואני אוהבת אותה. היא יכולה לעשות לי. היא ילדה אמיתית שלי וזה מה שטוב לי.

מאיר אינשטיין;

מריקה, באיזה גיל סיפרתם לעדינה?

מריקה;

לעדינה ספרתי אחרי שבאה עובדת סוציאלית, ככה היתה עוברת על יד הבית שלי..

מאיר אינשטיין;

בת כמה היתה אז עדינה?

מריקה;

היא היתה קטנה בגיל הגן, התחלתי היה לי ספר היידי בת ההרים, אני קישרתי ורציתי, אנחנו ישבנו וקראנו בכל צהרים אחרי מנוחת הצהרים בשעות המנוחה, ואני סיפרתי לה בגיל רך מאוד. היא היתה משהו מדהים.

מאיר אינשטיין;

היא סיפרה לנו קודם שהיא לא כל כך הבינה.

מריקה;

היא לא הבינה אבל היא אמרה לי - איפה הם קבורים. היא דיברה דברים שאני לא האמנתי שהיא מסוגלת לחשוב. אני רוצה להגיד שהקשר הביולוגי זה קשר חזק. אבל אני לא יורדת מביולוגית.

מאיר אינשטיין;

מריקה, אני רוצה לחזור איתך 50 שנים לאחור, כדי

- 9 -

לברר בדיוק כיצד אימצתם את עדינה.

מריקה;

כן, ברצון. כן, אבל תדבר יותר חזק.

מאיר אינשטיין;

בסדר מאה אחוז. את שומעת אותי. אנחנו רוצים

לדעת איך אימצתם את עדינה לפני כ-50 שנה.

מריקה;

כן. שאני אתחיל לדבר או שאתה תשאל?

מאיר אינשטיין;

כן, בבקשה. איפה זה היה?

מריקה;

זה היה בצור משה. מושב עובדים בצור משה על יד בית ליד אחרי קדימה, זה בקו הקו שחור נגיד מתל אביב לבית ליד, אבן יהודה, קדימה, צור משה, פרזסיה אחר כך כן, אז עדינה זה היה בצור משה. היו לנו עולים שבאו מבולגריה, התחברנו מאד. לעולים האלה מבולגריה, אני חלק, גם אני מבולגריה. ההורים השכנים האלה אנחנו חיינו בצורה ממש משפחתית. היה לי כל התנאים לקבל עולים חדשים והיה להם חס בצריף, אצלנו היה די מרווח. היינו ממש מתיידדים. כל ערב היתה ממש פגישה מאד קרובה.

מאיר אינשטיין;

שם היכרתם רופא..

מריקה;

כן, אני עוברת לרופא. הצעירים האלה היה להם אמא ביפו, האמא שלהם היתה מבקרת אותם כל יום שישי לקראת שבת היו באים ההורים. שמה הם דיברו מה שדיברו. ודיברו עלינו מה שהם יכולים להגיד, משפחה שלא חסר שום דבר, רק ילד. אז ההורים של נקרא לה ויטה, השם שלה קוראים לה ויטה, של משפחת סורי'זון, אם עדיין זה חשוב, אבל בשביל שתדע שיהיה יותר קצר ברדיו.

- 10 -

מאיר אינשטיין;

כן.

מריקה;

ההורים קישרו אותה על ידה קישרו אותי. זאת אומרת על

יד ההורים ..

מאיר אינשטיין;

עם מי הם קישרו אותך?

מריקה;

עם הד"ר רחמימוב. התחילו לדבר על ד"ר רחמימוב, רופא

שהוא היה בא לבקר בראש העין, כי זה רופא ילדים גדול אפשר

להגיד, רופא טוב.

מאיר אינשטיין;

הגעתם אל ד"ר רחמימוב.

מריקה;

הגענו אל ד"ר רחמימוב. לא, בעצם אני לא הגעתי. לפני

שאני לא הגעתי אליו. הם אמרו לי, הם קישרו אותי ונתנו לי כתובת

ללכת לראש העין. הלכנו עם בעלי באחד הימים לראש העין, פשוט

מאד. עם ד"ר רחמימוב היה לי קשר אחרי שעדינה היתה אצלי,

טוב, אנחנו נדבר אחר כך.

מאיר אינשטיין;

הגעתם לראש העין למי פניתם שם?

מריקה;

אנחנו פנינו, שם היה צריך כזה מאורץ גדול כמו שהיה לנו

גם על יד צור משה, חיילים, היו כאלה צריפים אנחנו הכנו שהיו

עוברים דרך הצריפים האלה, היו חיילים שמה מתאכסנים, זאת

אומרת היתה איך להגיד..

מאיר אינשטיין;

לא חשוב כל כך. מריקה, את מי פגשתם שם?

מריקה;

- 11 -

אנחנו פגשנו והם ידעו שאנחנו באים, אני זוכרת שפגשתי
 אחות. אני אמרתי ככה וככה אני באה.
 מאיר אינשטיין;
 אמרתם שאתם באים לאמץ ילד.
 מריקה;

ילדה מאמצת כן. הם אני זוכרת שהלכתי, קבלתי סינור,
 אפילו לא הלכתי למשרד, אחרי שהילדה כבר היתה לנו כימיה,
 טיילנו עם הילדה..
 מאיר אינשטיין;

אני רוצה לשמוע כיצד נוצר המפגש עם הילדה. קיבלת
 סינור ואז.
 מריקה;

קיבלתי סינור אני הולכת אצל עדינה. בעלי בזמנו ז"ל עבר
 בצרכניה. אנחנו הבאנו כמה חפיסות שוקולד. שם היתה ילדה וכמה
 ילדים מסביבה ככה מיטות של הילדים היו. היו 4-5 ילדים בסך
 הכל איתה שש, אני ככה זכור לי.
 מאיר אינשטיין;

מי הפנה אתכם דווקא אל עדינה?
 מריקה;

אחד האחיות. אמרו - זאת הילדה. ואני ידעתי שזאת הילדה.
 אנחנו חילקנו חפיסת שוקולד, זה היה מראה יפה שהילדים בטח
 האחות עזרה להם לפתוח את החפיסות ואכלו. ואני ניגשת לעדינה.
 אני אומרת זאת הילדה שלי.
 מאיר אינשטיין;

נוצר הקשר עם עדינה. באותו יום לקחתם את עדינה אתכם.
 מריקה;

כן, באותו יום. היתה לי אחות ז"ל שהיא במקרה באה,
 היא אומרת, זה שתי טיפות מים מבעלך, הצבע של בעלי. בעלי היה.
 אני יותר בהירה. הוא יותר כהה קצת

- 12 -

אנחנו כולנו ספרדים נגיד, אחותי אמרה, ממש שתי טיפות מים.
הילדה עשינו זה היה לפני ראש השנה עשינו מסיבה גדולה..

(עדכון חדשות)

אנחנו שבים לשיחה עם מריקה. אני עכשיו רוצה לשאול
כאשר אתם פגשתם את עדינה, לקחתם אותה איתכם, אתם
חתמתם על מסמך כלשהו, החתימו אתכם על משהו?

מריקה;

כן.

מאיר אינשטיין;

מי החתים אתכם?

מריקה;

אנחנו עוד בראש העין נמצאים, שם לפני להוציא את הילדה,
הטקסי חיכה לנו. לפני להוציא את הילדה נכנסנו למשרד משרד זה
חלק של יצאנו לחצר, עלינו כמה מזרקות היה שם משרד, גם כן
פרימיטיבי, לא פרימיטיבי אבל לא כמו המשרדים..

מאיר אינשטיין;

כן, מי ישב שם, מי הכתים אתכם?

מריקה;

היה שם גבר. אני זוכרת שהיה שם גבר.

מאיר אינשטיין;

את זוכרת את שמו?

מריקה;

לא. גם אני פרימיטיבית כמו שהזמן שלי. אני בת 80

וגם אז לא הייתי חכמה ביותר.

מאיר אינשטיין;

את מדברת נהדר.

מריקה;

אני לפעמים כועסת על עצמי. אבל הייתי כל כך מרוגשת

- 13 -

עם בעלי, כל הזמן היה לו לחץ שצריך לחזור לעבודה, הוא היה עובד בצרכניה, היה לי לחץ.

מאיר אינשטיין;

את זוכרת על מה חתמתם?

מריקה;

אנחנו לא חתמנו. הוא נתן לנו פתק כזה כמו שבחבילות המטפחת לפה, מטפחת קטנה של נייר. הוא חצה אותה לשניים, שמה היה, כאילו שהיה שם השם סער. כל מיני שמות שאני לא יכולתי לפענח נגיז, אחר כך זה היה שוקר, אבל אני לא ידעתי. שוקר ידעתי מעדינה. אני הייתי רגועה, אבל היות ונדמה לי, אני לא זוכרת מאיפה אנחנו ידענו שאני צריכה לעשות אותה (-) ואנחנו עברנו, היא היתה רשומה 3 חודשים, אני זוכרת שקראנו דבר, היינו מינויים, היינו מקבלים את העתון דבר באיזה פינה מצד ימין, שם היה כזה את ההודעות כאלה שעורך דין, שעדינה, משפחת מרים ויצחק אליהו מעבירים את הילדה, מי יודע איזה צורה, אבל זכור לי ממש כשמש.

מאיר אינשטיין;

אתם הבנתם שההורים של עדינה הסכימו למסור אותה

לאימוץ?

מריקה;

לא, לא אנחנו לא ידענו שום הורים. אנחנו אמרו לנו ככה וזה היתה התמונה לכל החיים היתה כזאת. אמרו לנו, תקשיב, לא, אני רוצה שתקשיב למשפט מה שאני

יודעת זה חשוב לי לדעת את זה ולהעביר אותו - אמרו לנו שעדינה מאחד הילדים שאנחנו בזמנו קיבלנו בצור

משה הרבה ילדים לעזור ולהחזיר את הילדים כי היתה תקופה קשה מאד. אני מתלבטת עם כל הבעיה הזאת תמיד, לא היה שום דבר מחושב לא טוב. היה הכל הומאני ביותר. אמרו לנו..

מאיר אינשטיין;

- 14 -

מבחינתכם מריקה זה בטוח שאתם עשיתם הכל.

מריקה;

כן, אבל אנחנו ידענו, אני ובעלי ידענו שלילדה הזאת חסר הורים ופרסונל לא יכול להשקיע בשביל ילדה. היא צריכה להיות בידיים טובות ואין הורים.

מאיר אינשטיין;

הדברים ברורים. מריקה לסיום אני רוצה לשאול אותך, אם נדרשתם לשלם תשלום כלשהו?

מריקה;

שום תשלום! שום תשלום! אני החתן שלי בזמנו ששלי חיימוניץ היה משהו, אני הופעתי באותו יום שישי בבית, אנחנו דיברנו על הנושא, אפילו אני נעלבתי. אם היה ענין של כסף, אני הייתי אומרת תודה רבה על כל הדברים האלה, הולכת לי הביתה עם בעלי ואנחנו ככה זה גורל שלי שלא כתוב שיהיה לי ילדה. כסף זה היה מוריד לי את כל התמונה. אני אומרת את זה אני צועקת על זה. אני רוצה שכל העולם ידע. מתי שבאים לעניינים כאלה רגשיים והומאנים לקשור עם כסף - אני נעלבת על כל השאלה הזאת לא ממך ולא מאף אחד, אבל הצטערנו לשמוע דברים שאני לא יכולה להבין אותם, אנחנו נדע במשך הזמן את התמונה האמיתית.

התמונה האמיתית היתה, אני רוצה להגיד את זה בקול רם - היה למדינה מצוקה חזקה ביותר. הביאו לצור משה ילדים ואמרו לי בועד, במזכירות, אני לא מבינה למה את לא באה להירשם לקחת לכמה זמן לעזור למצוקה שאנחנו מכירים אתכם לאנשים חיובים ביותר. אני אמרתי להם ואני בכיתי כל הדרך מן המזכירות לבית, אני אמרתי, אני יכולה לקחת שני ילדים, אבל אני לא יכולה להחזיר. כי אחר שאני מתקשרת אני הייתי הולכת לאבדון - מהחלון למטה. משמונה קומות אפילו. אני רוצה להיות ברורה. זה פרט חשוב מאד.

מאיר אינשטיין;

אני חייב לומר לך שהיית מאד מאד ברורה. הדברים
שלך הובנו כראוי. הטבת להתבטא. אני באמת מודה לך ששוחחת
איתנו.

מריקה;

אני מקווה. אני לא יודעת. עם מי אני מדברת?

מאיר אינשטיין;

עם מאיר אינשטיין.

מריקה;

איך?

מאיר אינשטיין;

מאיר אינשטיין.

מריקה;

מאיר אינשטיין, טוב, אחר כך אני אדע מהבת שלי שלא
להפריע. אני מקווה שאין שום כיעור בתמונות האלה של המדינה.
אני מקווה שהמדינה שלנו יש לנו אנשים דגולים אבל הם ידעו
לכער את כל התמונה הזאת יהיה לי צער בלב שהמדינה שלנו
צריכה להופיע (-) בצורה הומאנית ביותר בכל העולם. אנחנו
השקענו 80 שנה למדינה עם אמצעים קשים ביותר עכשיו בבית
אבות, ואני לא מצטערת שאין לי כסף. יש לי שם טוב. על זה אני
רוצה לחתום לכל המדינה.

מאיר אינשטיין;

מריקה, טוב, אני רוצה להודות לך, האם המאמצת של עדינה.

מריקה;

סליחה שאני התרגשתי אולי זה לא במקום.

מאיר אינשטיין;

זה בסדר. אנחנו מבינים אותך. תודה רבה לך כל טוב.

מריקה;

רק בצורה יפה יותר שיהיה לנו תמונה במדינה. הדברים

המכוערים אני ממש כואב לי ביותר.

- 16 -

מאיר אינשטיין;
מריקה שוב תודה. שלום.

@1@